

[Økonomi- og handelsministeren.]

relse af den stillede forespørgsel med nogle bemærkninger om det nordiske samarbejde.

Den sidste markedsdebat her i tinget fandt sted umiddelbart før Nordisk Råds møde i Reykjavik i februar i år. Debatten var koncentreret om Nordektaktaten, som vi alle dengang håbede ville være blevet til virkelighed. Selv om traktaten skulle have været revideret på væsentlige punkter i tilfælde af ét eller flere nordiske landes indtræden i fællesmarkedet, var det beklageligt og skuffende, at planen strandede. Vi ville ikke alene have haft et fastere grundlag for viderførelse af det økonomiske samarbejde i Norden, men også for samarbejdet både under forhandlingerne i Bruxelles, og når udvidelsen af fællesmarkedet måtte være blevet en realitet.

Nordektaftalens forlis er imidlertid en kendsgerning, som vi i dagens situation må affinde os med. Det er for sent at forsøge alternative nordiske løsninger. Det ville kaste tvivl over vor vilje til europæisk samarbejde og ville efter regeringens skøn ikke finde støtte i de andre nordiske lande.

Opgaven må derfor være på den således givne baggrund at fremme udviklingen af det nordiske samarbejde bedst muligt. Statsministrene og Nordisk Råds præsidium holdt møde her i København den 2. i denne måned, og det er besluttet, at den reviderede Helsingforsaftale, hvorved der bl. a. oprettes et nordisk ministerråd, skal undertegnes i forbindelse med Nordisk Råds session i februar 1971 i København. Aftalen skal så i forårets løb forelægges parlamenterne til ratifikation og derefter træde i kraft hurtigst muligt og senest 1. juli næste år.

Det blev samtidig vedtaget, at en af de første opgaver for dette ministerråd skal være at overveje retningslinjerne for det fremtidige samarbejde mellem de nordiske lande på det økonomiske område på baggrund af de resultater, der til den tid måtte foreligge af forhandlingerne med fællesmarkedet. Først på dette tidspunkt vil der kunne føres en realistisk drøftelse om indhold og form af det fremtidige nordiske samarbejde på det økonomiske område. I den mellemliggende periode må vi indskrænke os til at fortsætte det hidtidige

samarbejde og at opretholde snæver kontakt vedrørende vore forhandlinger i Bruxelles.

Det må erkendes, at de nordiske lande ikke på ret mange områder har sammenfaldende interesser under forhandlingerne, men det gør ikke samarbejde overflødigt. Det er ikke alene af betydning, at vi understøtter hinanden, hvor vi kan, men også at vi undgår at modarbejde hinandens interesser. Det forudsætter nær kontakt mellem de nordiske landes forhandlingsdelegationer, en kontakt, der allerede er etableret. Samtidig er der en fællesnordisk interesse i af hensyn til viderførelsen af det hidtidige samarbejde at samråde om den praktiske tilrettelæggelse af de foranstaltninger, der skal træffes for at kunne deltage i det udvidede europæiske samarbejde. Også på det område er det forberedende arbejde godt i gang.

Jeg skal dernæst sige lidt om EFTA-samarbejdet.

Det halvårlige ministermøde i EFTA fandt sted i Genève den 5. og 6. november, altså i sidste uge. Hovedspørgsmålet på dette møde var de europæiske integrationsbestrebelser og de enkelte EFTA-landes stilling hertil.

Allerede på åbningsmødet med fællesmarkedslandene den 30. juni i Luxembourg understregede man fra dansk side betydningen af, at EFTA-landene fandt sådanne løsninger med fællesmarkedet, at den eksisterende toldfrihed for industrivarer kunne bevares. Selv om fællesmarkedslandene ved adskillige lejligheder har givet udtryk for vilje til at træffe sådanne aftaler, at det mål kan nås, har man hidtil kun i ringe grad beskæftiget sig med, hvordan det i praksis skulle ske. De EFTA-lande, der ikke søger medlemskab, har på adskillige områder tilsyneladende ikke den samme målsætning, men de har endnu kun i ringe grad gjort det klart, hvad denne målsætning er. Det skete heller ikke på EFTA-mødet, men Sverige, Schweiz og Østrig har under de drøftelser med fællesmarkedet, der blev indledt i går, defineret deres ønsker om samarbejde på en række konkrete områder og skabt større klarhed over, hvordan de hver for sig sigter på at blive placeret i det udvidede europæiske samarbejde. Det samme vil formentlig blive tilfældet for Finland, Island og Portu-